

Англійський пацієнт

КУПИТИ

- Перевидання в оновленому оформленні
- Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD»
- Переможець Букерівської премії!
- Роман з успіхом екранізований в 1996 році й отримав дев'ять «Оскарів» із дванадцяти номінацій

На напівзруйнованій віллі у Флоренції доля зведе чотирьох: колишнього крадія, а тепер героя війни, Караваджо, сапера Кіпа, канадську сестру милосердя Хану і її безіменного, обгорілого до кісток останнього підпічного - англійського пацієнта. Після всіх побачених жахів і смертей, після душевних мук і фізичних тортур, пережитих за цю війну, вони не втратили здатності кохати. Можливо, саме кохання і пам'ять про нього дають їм сили жити далі.

«Англійський пацієнт» — найвідоміший роман канадського письменника Майкла Ондатже — є одночасно і щемливою історією трагічного кохання та тлі Другої світової війни, і книжкою, яка приголомшує глибиною філософських роздумів.

Вілла

Дівчина, котра працювала в садку, випросталася й подивилася вдалечінь.

Було відчуття, що погода от-от зміниться. Черговий порив вітру сповнив повітря розмаїттям звуків, і високі кипариси неспокійно захиталися. Вона повернулася та попрямувала до будинку, а коли вже занесла ногу над пристінком, відчула на оголених руках краплі дощу. Перетнула лоджію і стрімко увійшла до помешкання.

У кухні вона не зупинилася, а рушила далі. Збігла захованими в темряві сходами до довгого коридору, де крізь відчинені двері на підлогу падав клин світла.

Зайшла до кімнати з іншим садом — повним дерев, намальованих на стінах і стелі. Там на ліжку лежав чоловік, підставлений легкому вітрові, і, коли дівчина увійшла, він повільно повернув до неї обличчя.

Що чотири дні вона миє його обгоріле тіло, починаючи з понищених стоп. Притримує мокру серветку трохи вище від щиколоток, вичавлює з неї воду, піднімає голову, коли він бурмоче, спостерігаючи посмішку.

Найстрашніші опіки були над гомілками. Пурпурові.

Аж до кісток.

Вона доглядає його вже кілька місяців і добре вивчила тіло, спокійний пеніс, схожий на морського коника, вузькі пружні стегна. Тіло Христа, думалося їй. Він її зневірений святий. Лежить на спині без жодної подушки, вдивляється в намальоване на стелі листя, в запону з гілок під синім небом.

Вона щедро ллє знеболювальний лосьйон «Каламін» просто на груди, де менше опіків, де можна торкнутися.

Їй так подобається впадинка під останнім ребром, це урвище зі шкіри. Дівчина дотягується до плеча, дмухає на шию, і він бурмоче.

— Що? — запитує, виринаючи з глибин зосередженості.

Чоловік повертає понівечене обличчя із сірими очима.

Медсестра лізе рукою до кишені. Вона знімає зубами шкірку зі сливи, відділяє кісточку й кладе м'яку фруктову плоть чоловікові до рота.

Він знову щось шепоче, змушуючи щемке серце юної сестри залишатися поруч із ним, хоч би де була його свідомість, супроводжувати до бездонних глибин пам'яті, куди він занурюється щораз глибше і борсається серед спогадів про кілька останніх місяців перед тим, як померти для цілого світу.

Часом чоловік розповідає свої історії, його пам'ять шугає в різних площинах, наче яструб, вишукуючи нові деталі. Він прокидається в оповитій намальованою зеленню альтанці, оточений розсипом цвіту й руками величавих дерев. Це нагадує йому пікніки і жінку, що цілувала ті частини його тіла, котрі нині обпечені до кольору баклажана.

— Я тижнями тинявся пустелею, забуваючи навіть підвести очі й подивитися на Місяць, — оповідає він, — як одружений чоловік, котрий може кілька днів не вдивлятися в обличчя дружини. У цьому немає байдужості, тільки надмірна заклопотаність.

Чоловікові очі застигають на обличчі молодої жінки.

Якщо вона відхилить голову, погляд його не зміниться, просто ковзне повз неї й наштотхнеться на стіну. Медсестра нахиляється ближче.

— Як ви обгоріли?

Пізнє пообіддя. Його руки граються з простирадлом, пестять тканину зворотнім боком долоні.

— Мій літак загорівся й упав у пустелі. Люди знайшли мене, змайстрували щось схоже на човен із палиць і потягли крізь піски. Ми були у Єгипетському піщаному морі, раз у раз перетинали висохлі русла. Кочівники, ти чула колись про них? Бедуїни. Коли я впав, навіть пісок зайнявся. Люди побачили, як я вийшов із цього полум'я оголеним. Вогонь

пожирав шкіряний шолом. Вони прив'язали до мене шини, зробили каркасні ноші й побігли.

Тільки й чулися їхні глухі кроки. Я зруйнував пустельний супокій.

Бедуїни знали, що таке палаючий літак. З 1939 року чимало їх впало на них із неба. Вони виготовляли деякі металеві інструменти й кухонне начиння з понівечених літаків і цистерн. Це був час, коли війна велася в небі.

Кочівники навчилися розпізнавати звук підбитого літака і могли безпомилково дістатися до його уламків.

Невеличкий гвинтик із кабіни перетворювався на коштовність. Я, мабуть, перший, хто вийшов до них з палаючої машини. Чоловік, на чий голові розквітло полум'я.

Вони не знали мого імені. Я не знав, якого вони роду-племені.

— Хто ви?

— Не знаю. Ти вже питала мене.

— Ви називали себе англійцем.

Він ніколи не втомлювався достатньо сильно й довго не міг заснути.

Дівчина читала йому всі книжки, котрі зуміла знайти в бібліотеці поверхом нижче. Свічки миготіли і кидали тіні на сторінки та на її обличчя, на дерева й алеї, ці настінні прикраси залишалися о такій порі майже невидимими. Він дослухався до її слів, всотував їх, наче воду.

Якщо ставало зимно, вона обережно підходила до ліжка і лягала поруч.

Мусила бути дуже обережною — навіть доторк тонкого зап'ястя завдавав йому нестерпного болю.

Іноді вже було далеко за північ, а він все лежав, широко розплющивши очі, та вдивлявся в темряву.

Чоловік впізнавав запах оазису, навіть не бачивши його. Вологе повітря.

Рекомендована література

Коефіцієнт поцілунку

Тривожні люди

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ